

פמלה לוי 1949 - 2004

במוזיאון תל אביב

מוזיאון תל אביב לאמנות מציג רטרוספקטיבה מקיפה של פמלה לוי (1949-2004). תערוכת זיכרון לציירת שנולדה במדינת איווה בארה"ב, עלתה לישראל ב- 1976 ומאז חייתה וציירה בירושלים עד למותה הפתאומי, בהיותה בת 55 בלבד.

פמלה לוי הייתה מהציירות הראשונות בארץ שעסקה בתכנים פמיניסטיים ופוליטיים מובהקים. בתערוכה הנוכחית נחשפת תצוגה נרחבת של יצירתה: מעבודות מוקדמות מסוף שנות ה-70 של המאה ה-20, בז'אנר שהיה מזוהה עם אמנות נשים (רקמה, תפירה, טלאים והכתמה בצבע), שלא הוצגו מאז ראשית שנות ה-80 ועד ציורי השמן האחרונים מתחילת שנות האלפיים, הכוללים דמויות באתרי עזובה עירוניים, באתרי בנייה או בשפת הים והבריכה. ציור טעון פסיכולוגית ורווי מתחים וניגודים.

לאורך השנים צילמה לוי בברכות שחייה ובחופי הים את הילדות והילדים, הנערות והנערים, הנשים והגברים, שלפיהם ציירה את הדמויות העירומות או הלבושות, המאכלסות את ציוריה בסצנות שנושאות אלימות, מיניות, ארוטיקה, משחקי ילדים, חרדה, מבוכה, מוטיבים מיתולוגיים ומוות. הטביעה ומוטיב הסכנה בים, הם נושאים שאף צייר ישראלי לא עסק בהם לפניו (אבל הם מופיעים בתרבות האמריקאית). בכלל פמלה עסקה בנושאים שהיו זרים לשדה האמנות הישראלי מ"אמנות הדגם והעיטור הפמיניסטית" (Decoration Art & The Feminist Pattern), ש"ייבאה" מארץ מוצאה ונקראה כאן "אמנות נשים" ועד הייצוג הריאליסטי של מציאות מסויטת בעבודות פיגורטיביות כמו החיילים המתים, האלימות המינית, האוכלוסייה המעורבת ואתרי הבנייה וההרס. דמות האשה, בעיקר הילדה והנערה הצעירה, נמצאת במרכז יצירתה ומתוארת כגוף חשוף לפגיעה. לוי מודעת היטב לאי שוויון בין המינים, הציור שלה מורכב ועשיר בסצנות שמתארות יחסים בין המינים וגם בין בני אותו מין. במשך הזמן מסתמן בעבודתה שינוי ביחסי המינים, מעבר מפגיעות נשית ואלימות גברית, להיפוך ביחסי הכוחות.

אוצרים: אלן גינתון ואיתמר לוי

